

emlékeket. Sőt ha szigorúan vesszük, akkor a mellette álló nőt sem ismeri, folytatta volna, csak annak csapzottabb, füstösebb, örökké zörgős változatát. Ahogy folyton rág, mint valami hörcsög. De ezt már inkább az üres lépcsőfordulónak mondta, mert normális ember ilyesmit tényleg nem hallgat végig hétfő délelőtt.

Az egyik képet, talán a barcelonásat vagy a genteset, ki is nagyíttatta, de akkor sem tűnt fel semmi, nem volt hamisítvány, nem árulkodtak a pixelek semmilyen beavatkozásról, photoshopról. Szépek a fények, mondta ábrándozva a bolt eladója, egy harmincas nő, meg hogy szerencsés ember a felesége, hiszen ilyen helyekre is eljuthat. És hogy a Sagradát is megnézték-e. Igen, felelte tétován István, mert biztos volt benne, hogy a képen szereplő pár biztosan megnézte a Sagradát, akármi legyen is az. Biztos volt náluk útikönyv. Én még nem jutottam messzebb Sopronnál, mondta a nő, és úgy tátotta el a száját, ahogy pornólapok modelljei szokták. Menjen a fenébe, csapta rá dühösen az ajtót István, bár mondhatott volna mást is, akár egy kávéra is meghívhatta volna, de erre csak utólag jött rá.

Szeretőt tartott a feleségem, magyarázta annak a kevés embernek, akik még feljártak hozzá. És a fényképre bökött a falon. Akkor már szakállat növesztett, és lefogyott a sok vodkától, a bőre viaszos lett, szinte ráfeszült a csontokra. Akkor már tényleg el lehetett hinni, hogy az a férfi a képen nem ő, hanem egy jómódú idegen, akinek a seggében is pénz van, és aki elcsábította Emmát. Valahogy boldoggá tette, zörgés és füst nélkül. Mintha csak valami sorozat lenne a tévében.

Nem lesz ez így jó, öreg, mondta az egyetemista, amikor egyik este odakint aludt el a folyosón. A végén még átcuccol nekem a másvilágra, tette hozzá. De ezt szinte azonnal meg is bánta, mert István a fal felé fordult, majd némán rázkódni kezdett a válla. Ne szívja mellre, nem úgy értettem, lépett mellé, és megpróbálta felhúzni a kőről. Akkor vette észre, hogy nem sír a másik, hanem kacag. Én onnan jövök, mondta István, amikor végre szóhoz jutott, és azzal, valahonnan a test mélyéről, meg is érkezett a hang. Nem vihogás volt, még csak nem is nevetés, hanem inkább éles zörgés, mintha alufóliát gyűrögetnének. Baszódj meg, lökte vissza a kőre a tehetetlen testet, aztán gyorsan lerohant a lépcsőn. De hiába sietett, az a hang aznap mindenhová elkísérte.

Élet és Irodalom, 2016. szeptember 9.

■ Papp Sándor Zsigmond 1972-ben született Radócon. Prózát ír. József Attila-díjas.

Handó Péter

HÁZI ORVOSOK

Épp csak bakarasznyi köd telepedett a szemére, mégis oly homályba burkolódzott, hogy már-már azt gondoltuk, menthetlen. Ettől még a mentők nem szirénáztak veszettül körötte. Azt hittük, fölkel, ha meghalt – emberléptékben – örökre.

Masszíroztuk volna a füle tövét vörösré, de fehér maradt, mint egy viaszfiguráé. Száját is fölöslegesen nyálaztuk össze, nem köhögött vissza semmit. Sőt azt se, miből a lelket eredeztetik. Rakosgattuk jobbra-balra, így szórakoztunk vele reggelig.

Ahogy megjött a hajnal, hoztuk a reggelit – megszokásból. Mert a megszokás úr, az ember meg alattvalója, hát ne akarjon másképp tenni, egyen, ha itt az ideje. Különben hogy bír majd föltámadni? Hiába volt a kanalazás, a sok letörölhető pacni.

A tett fölöslegességét nem lehetett meghaladni egyetlen ötlettel se. Volt a ködből előtte, mögötte számarászúrke gomolygás, mire bealkonyult – és nem csak neki. Hát megvacsoráztunk, miképpen akárki, és elhúztuk messze az irhánk.

Magyar Műhely, 2016/3.

■ Handó Péter 1961-ben született Salgótarjánban. Verset és prózát is ír.